

Lyhyen kesän lapset

Pauli Karmala

LYHYEN KESÄN LAPSET

© 2012 Pauli Karmala

Kansi ja taitto: Tuuli Seppälä

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-438-3

Pauli Karmala

LYHYEN KESÄN LAPSET

RUNOILIJA

IHMINEN

Seison tässä,
aikakausien taitteessa,
siniharmaassa tuulessa, nykyhetken kapealla könkäällä
molemmiin puolin päättymättömät pudotukset
menneeseen ja tulevaan.

yht'aikaa
ihminen, nisäkäs, otus, filosofi, pappi,
syntinen kurja

lämmin, viileä, hehkuva, kylmä ikuisuusolento,
alaston apina,
ihmisen poika ja isä

Rakastan montaa, rakastan paljoa.

Vihaan – en ketään, mutta inhoan monia ja paljoa.

Syön, ryystän, kaadan kurkkuuni, laulan, nain,
uskon, uskottelen

en tanssi, paitsi salaa, koska olen tämmöinen
suomalainen mies.

Kerrytän eläkettä ja bonuksia, kulutan, käytän palveluja ja resursseja,

olen resurssi,

istuen, maaten, seisten, kaatuen, nojaten

en juosten, koska olen lihava ja iskias vaivaa.

Valitan ja kitisen, ärsyynnyn kun muut tekevät samoin.

Ajan autolla liian lyhyitä matkoja ja istun huonoryhtisenä ja ärsyynnyn kun muutkin ovat yhtä veltoja.

Uskon poliitikoihin muutaman kuukauden aina vaalien alla ja pidän toisia ääliöinä kun hekin tekevät samoin.

Haluan juosta johonkin,

hyvän ja pahan tuolle puolen, historiaan,
sinne ne eivät enää vaikuta.

Mutta ei sinne pääse enää.

Haluan juosta metsään, keskelle sitä, kauas kaikista.

Metsässä haluan juosta suurelle kivelle, istua, nähdä,
kuulla ja haistaa.

Metsästä haluan takaisin löytämään ensimmäisen
tienreunan erämaan jälkeen,
ensimmäisen huoltoaseman kahvipannuineen
törmäämään ensimmäiseen ihmiseen,

hymyilemään tuntemattomalle.

RUNOILIJA ASTUU HUONEESEEN

Kun avaan kynäni ja suuni ja käteni teille,
eteenne ja sisäännne,
pitäisi minun pystyä nostattamaan teissä kaipaus,
ahdistus ja kiihko,
viha, kaiho, lämpö, ikävä, puna poskillenne,
mieleenne muisto myös jostain tulevasta.

Pitäisi piiskata veri juoksuun suonissanne,
saada se vuotamaan ja pystyä sitomaan haava
ennenkuin yö tulee
ja pedot saapuvat.

Otaa kädestä, nostaa, lyödä maahan, tanssittaa teitä
yksitellen ja taas rauhoittaa
ennen kuin vainukoirat kuulevat.

Kiihottaa lähimmäiseni mieli alaan,
johon se ei muulloin halua, jaksaa, ehdi tai
huomaa astua.

II

Ihmiselle terveellisemmässä yhteiskunnassa,
maailmanjärjestyksessä

ei lainkaan näin monella olisi aikaa
tai tarvetta olla niin sanottu

taiteilija, kulttuuripersoona tai runoilija

mutta nyt, asiain nykytilassa,
metsästäjä-keräilijyyden lipuessa historian
vääjäämättömyyteen,
eloonjäämisvietin turhautumisen luhistaessa
heikoimpia henkiä,

kirjoittaessa jatko-osia itsemurhatilastoihin,
täytyy luomisvoimaisempien ja siihen kutsuttujen
ryhtyä terapeuteiksi ja psykiatreiksi kaikille niille muille,
jotka ihmettelevät, että mikä ihme nyt oikein on,
kun pillerit eivät enää auta.

Pysähdyn nyt tähän kertomaan lyhyestä kesästä,
pitkästä syksystä, mustasta talvesta
ja ikuisesta keväästä.

Seison tässä, jotta voisin kertoa teille sen lyhyen
kesän kukista,
sen lapsista,
joille tuo mokoma hetken näyttää
mitä on kaikki kaunis

ja seuraavassa hetkessä laskee heidät
kylmään virtaan
jonka toisesta päästä kukaan ei tiedä.

ISBN 978-952-286-438-3